

Κυριακή 22α Δεκεμβρίου 2019 (Κυριακή
πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως).

Μτθ. 1, 1 – 25.

«γενεαὶ δεκατέσσαρες» Μτθ. 1, 17.

Μία πορεία ἢ μάλλον μία σκυταλοδρομία παρακολουθοῦμε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, ἡ ὁποία ξεκινάει ἀπό τόν Ἀβραάμ καί τελειώνει μέ τή γέννηση τοῦ πρώτου ἀνθρώπου τῆς λύτρωσης, τοῦ Ἰησοῦ. Σέ λίγα εἰκοσιτετράωρα θά κτυπήσουν οἱ καμπάνες τῶν Χριστουγέννων, γιά νά γιορτάσει ἡ ἀνθρωπότητα τόν τοκετό τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποῖος τήν ἀναγέννησε, τή θεράπευσε ἀπό τήν ἁμαρτία καί τό θάνατο, τή λύτρωσε ἀπό τά δεσμά τοῦ διαβόλου καί τήν ἐξαγίασε μέ τή χάρη τῆς Θεότητος.

Παρατίθεται σήμερα ἀπό τό ἱερό κείμενο ὅλη ἡ δραματική πορεία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν πτώση μέχρι τή σωτηρία. Ταυτόχρονα, ὅμως, παρατίθεται καί ἡ ἀγαπητική μέριμνα τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν ἀνοχή καί τή συγχώρεση μέχρι τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ Του. Ἡ ἀνθρωπότητα μέσα στό διάβα τοῦ χρόνου

καί τῶν γενεῶν ἀκολουθεῖ μία πορεία τεθλασμένη. Ἄλλοτε προσεγγίζει τό Θεό καί καλλιεργεῖ μία καλή σχέση μαζί Του καί ἄλλοτε Τόν ἀποστρέφεται καί μέ τήν ἀνυπακοή καί τήν ἁμαρτία σπάζει κάθε σύνδεσμο αὐτῆς τῆς σχέσεως. Παρατίθενται τά ὀνόματα πού ἀπαρτίζουν αὐτές τίς γενιές, γιά νά φανεῖ πώς ἡ πορεία τῆς ἀνθρωπότητας πρός τό Λυτρωτή ἔχει ἱστορικές βάσεις καί συγκεκριμένους πρωταγωνιστές. Οἱ ἄνθρωποι πού ἀποτέλεσαν τούς κατά σάρκα προγόνους τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἀληθινά πρόσωπα. Δέν εἶναι δημιουργήματα κάποιας μυθοπλασίας. Εἶναι πρόσωπα μέ διαφορετικούς χαρακτῆρες τό καθένα, μέ διαφορετική εὐλάβεια καί προσωπικό ἀγώνα. Παραδίδουν ἀπό γενιά σέ γενιά τή σκυτάλη τῆς ἐλπίδας, τῆς προσμονῆς καί τῆς λαχτάρας γιά τή σωτηρία πού βιώθηκε στήν Ἑδέμ, ἀλλά χάθηκε σέ τούτη τήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος. Παρατίθενται τά ὀνόματά τους, γιά νά λάβουμε τό μήνυμα ὅτι ἡ ἐλπίδα πάντοτε ἀνατέλλει, ὅσο καί ἂν φαίνεται ὅτι ἀργοπορεῖ νά ἐμφανισθεῖ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ τή σωτηρία καί δέ γινόταν ὁ Θεός νά πάρει τήν ὑπόσχεσή Του πίσω. Ποτέ λοιπόν νά μή δηλητηριάζεται ἡ ζωή μας ἀπό τήν ἀπελπισία. Πάντο-

τε, ὅσο καί ἂν φαινομενικά ἀργοπορεῖ, ἡ ἐλπίδα γίνεται πραγματικότητα. Καμία δυσκολία καί κανένας πειρασμός νά μὴν κάμπτει τή σκέψη μας. Μέσ' ἀπὸ τὴν ὑπομονή καί τὴν προσμονή τοῦ Θεοῦ πάντοτε δικαιωνόμαστε.

Παρατίθενται ἐπίσης ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων πού ἀποτέλεσαν τὴ γενιά τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νά φανεῖ ὅτι ὁ Θεός παρακολουθεῖ καί μεριμνᾷ γιὰ τό πλάσμα Του σέ ὅποια κατάσταση καί ἂν βρίσκεται αὐτό. Ὁ Θεός δέν ἀγαπάει μόνο τοὺς ἐνάρετους καί δέν ἀποστρέφεται τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἀγαπάει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί μπορεῖ νά ἀξιώσει τὸν κάθε ἄνθρωπο νά γίνει ἐκτελεστής μιᾶς μεγάλης ἀποστολῆς καί κληρονόμος τῆς δικῆς Του Βασιλείας. Κανείς δέν βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τό βλέμμα καί τὴν προσοχή τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖνος προστατεύει, περιμένει, προνοεῖ, συγχωρεῖ, δίνει εὐκαιρίες, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά Του, ἀποκαθιστᾷ τίς ἀδικίες, θεραπεύει τίς ἀδυναμίες, διανοίγει τὰ ἀδιέξοδα, πρωταγωνιστεῖ μυστικά καί ἀθόρυβα στὴν ἀνθρώπινη πραγματικότητα. Ὅσο τεθλασμένη καί ἂν φαίνεται ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὶν ἀπὸ τό Χριστό, τελικά καταλήγει στό δικό Του πρόσωπο. Αὐτό εἶναι νομοτέλεια. Ὅσο

καί νά πλανηθεῖ κάποιος, στό τέλος ὅλοι θά καταλήξουμε στήν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ καί στή σχέση μαζί Του. Ἡ διαφορά εἶναι πῶς ὅσοι Τόν ἀγαποῦν θ' ἀπολαύσουν αὐτή τή σχέση, ἐνῶ ὅσοι Τόν ἀντιπαθοῦν ἢ ἀδιαφοροῦν γιά Ἐκεῖνον θά ὑποφέρουν ἀπό τή σχέση αὐτή.

Παρατίθενται ἐπίσης αὐτά τά ὀνόματα τῶν γενεῶν ἀπό τόν Ἀβραάμ μέχρι τό Χριστό, γιά νά δοῦμε ὅτι ἀπ' ὅλα τά δισεκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων μόνον κάποιοι συγκεκριμένοι ἀξιώθηκαν νά γίνουν συγγενεῖς τοῦ Κυρίου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἔζησαν μέσα στήν ἱστορία ἔχοντας ὁ καθένας διαφορετικά ἀξιώματα καί θέσεις, διαφορετικούς χαρακτήρες καί προϋποθέσεις, διαφορετικές προσωπικότητες καί συμπεριφορές. Ὅλοι ὅμως μαζί καί ὁ καθένας χωριστά εἶχαν ἓνα κοινό χαρακτηριστικό, ἦταν πρόγονοι, συγγενεῖς δηλαδή τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτό ἦταν τό μεγάλο τους προνόμιο καί μόνο γιά τό χαρακτηριστικό αὐτό καταγράφηκαν τά ὀνόματά τους καί τά μνημονεύουμε. Στήν ἐποχή ἐκείνη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τή συγγένεια τήν ἔδινε ὁ δεσμός τοῦ αἵματος. Στήν ἐποχή τῆς χάριτος, ὅμως, τώρα πιά τή συγγένεια τή δίνει καί πάλι ὁ δεσμός τοῦ

αίματος, όχι όμως του αίματος των ανθρώπων αλλά του αίματος του Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Τό αἷμα τοῦ Θεϊκοῦ Νηπίου, πού ποτίζει τήν Ἐκκλησία, μᾶς κάνει συγγενεῖς μαζί Του. Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά πιεῖ καί νά χορτάσει ἀπό τό αἷμα τοῦ Θεανθρώπου γίνεται συγγενής μαζί Του, γίνεται ἀδελφός καί υἱός, μητέρα πού Τόν κυοφορεῖ καί μέλος τῆς δικῆς Του οἰκογένειας, τῆς Ἐκκλησίας.

Καθῶς ἐτοιμαζόμαστε γιά τά Χριστούγεννα καί ἀκοῦμε σήμερα τά ὀνόματα ὄλων αὐτῶν ἀπό τούς ὁποίους προῆλθε ὁ Ἰησοῦς, ἄς χαιρόμαστε, διότι ἡ ἐλπίδα καί πάλι ἀνατέλλει στή ζωή μας. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ παραμένει ἀδιάπτωτη γιά τόν καθένα ἀπό μᾶς. Ἡ εὐκαιρία καί πάλι μᾶς δίνεται νά κοινωνήσουμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μέσ' ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου νά γίνουμε συγγενεῖς Του ἀληθινοί, συγκληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του καί συνδοξαζόμενοι μέ τήν Ἁγία Τριάδα, στήν ὁποία ταιριάζει ὅλη ἡ δόξα τῶν αἰώνων. Ἀμήν.